

Marc-Uwe Kling

QUALITY LAND

Traducció de Ramon Farrés

Aquesta hilarant distopia hipercapitalista se situa a QualityLand, on la feina, l'oci i les relacions estan optimitzades per algoritmes. En Peter Aturat és un desballestador considerat de baix nivell social que no s'atreveix a destruir les màquines defectuoses i, sense voler, es converteix en el líder d'un grup de robots inadaptats que amaga sota el seu taller. El dia que rep un paquet de TheShop que no només no havia demanat (cosa que no és estranya, perquè l'empresa d'enviament a domicili més popular del món s'anticipa als desitjos dels usuaris) sinó que, sorprenentment, no vol, decideix tornar-lo, malgrat les conseqüències que pot tenir. Si ho aconsegueix, demostrarà que l'algoritme es pot equivocar, i això posaria en qüestió els fonaments sobre els quals se sustenta el sistema.

**«Tan intel·ligent i tan mordaç que
has de riure per no plorar.» Rob Hart**

QualityLand és una sàtira futurista i corrosiva sobre les promeses i les trampes de la digitalització. Profètica, profunda i molt, molt divertida.

IBIC FA

ISBN 978-84-17339-34-0

Marc-Uwe Kling

QUALITY LAND

Traducció de Ramon Farrés

Aquesta hilarant distopia hipercapitalista se situa a QualityLand, on la feina, l'oci i les relacions estan optimitzades per algorismes. En Peter Aturat és un desballestador considerat de baix nivell social que no s'atreveix a destruir les màquines defectuoses i, sense voler, es converteix en el líder d'un grup de robots inadaptats que amaga sota el seu taller. El dia que rep un paquet de TheShop que no només no havia demanat (cosa que no és estranya, perquè l'empresa d'enviament a domicili més popular del món s'anticipa als desitjos dels usuaris) sinó que, sorprenentment, no vol, decideix tornar-lo, malgrat les conseqüències que pot tenir. Si ho aconsegueix, demostrarà que l'algoritme es pot equivocar, i això posaria en qüestió els fonaments sobre els quals se sustenta el sistema.

**«Tan intel·ligent i tan mordaç que
has de riure per no plorar.» Rob Hart**

QualityLand és una sàtira futurista i corrosiva sobre les promeses i les trampes de la digitalització. Profètica, profunda i molt, molt divertida.

IBIC FA

ISBN 978-84-17339-34-0

Marc-Uwe Kling (Stuttgart, 1982) és cantant, actor i escriptor. Ha estudiat filosofia i ciències teatrals a la Universitat Lliure de Berlín. Ha guanyat en dues ocasions el German Poetry Slam, així com nombrosos premis per les seves actuacions en viu. Amb la seva *Trilogia del Cangur* (*Die Känguru-Chroniken*, *Das Känguru-Manifest* i *Die Känguru-Offenbarung*) s'ha convertit en un autor molt popular a Alemanya i ha obtingut el premi de la Ràdio, el premi del Cabaret i el premi Audiobook. L'any 2018 va obtenir el premi a la millor novel·la de ciència-ficció per *QualityLand*.

Ramon Farrés (Manlleu, 1962) és llicenciat en filologia clàssica per la Universitat de Barcelona i doctor en teoria de la traducció per la Universitat Autònoma de Barcelona. Des del 1995 és professor de traducció de l'alemany a la Facultat de Traducció i d'Interpretació de la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha traduït obres de tots els gèneres literaris, clàssiques i contemporànies, sobretot de l'alemany però també del francès i l'italià. Entre els autors que ha versionat cal destacar Jules Verne, Rainer Maria Rilke, Bertolt Brecht, Dino Buzzati, Thomas Bernhard o Elfriede Jelinek, entre d'altres. L'any 2015 va guanyar el primer Premi de Traducció Literària del PEN Català per *Correspondència amb Goethe* de Bettine von Arnim.

Denis Scheck, *Druckfrisch* – «La narrativa de Kling és formalment captivadora i imaginativa. La novel·la política més fascinant dels últims temps.»

Sandra Kegel, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* – «Una comèdia lleugera plena d'humor negre i imatges enginyoses.»

Elisabeth von Thadden, *Die Zeit* – «Una sàtira social, per morir-se de riure d'un mateix, per a aquells que encara no estan morts.»

Solveig Bach, *ntv* – «Molt entretinguda, però sempre amb doble fons.»

Mike Judge – «*QualityLand* és molt divertida i fa molta por. El tipus de llibre que m'agrada.»

Kira Jane Buxton – «Enginyosa, intel·ligent i increïblement divertida, *QualityLand* és una joia feta per un geni, un llibre imprescindible.»

Rob Hart – «*QualityLand* és una sàtira de les millors: ens ofereix un mirall distorsionat tan intel·ligent i tan mordaç del nostre món que has de riure per no plorar.»

Robert Repino – «Els temps en què vivim demanen una sàtira tan aguda i implacable com *QualityLand*. Les parts més divertides us faran esgarrifances. Però en comptes d'atordir el lector només de forma tenebrosa i pessimista, la novel·la va més enllà i ens mostra el valor de la resistència i, fins i tot, de l'esperança en una època plena de buidor.»

Publishers Weekly – «Una farsa hilarant narrada a través d'una distopia absurdament hipercapitalista. Una sàtira precisa.»

Booklist – «Les agudes observacions de Kling apunten a l'economia, les lleis, la xenofòbia, les relacions, la seguretat i el govern. Se'n salven molt pocs, i ens mostra com *QualityLand* s'apropa a la realitat amb una brutalitat deliciosa.»

Marc-Uwe Kling

QUALITYLAND

Traducció de l'alemany de Ramon Farrés

ANTÍPODA, 47

PROLOG DEL AUTOR

EDICIONS DEL PERISCUPI

Títol original: *QualityLand*

© Marc-Uwe Kling, 2017

(By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e. K., Frankfurt am Main, Germany)

Primera edició: març del 2020

© de la traducció: Ramon Farrés, 2020

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol / Dept. de Disseny d'Edicions del Periscopi

© de la fotografia de l'autor: Sven Hagolani, 2020

© del disseny interior: Roman Klein

© de les icones interiors: Set »Feather« (www.toicon.com), excepte »Truck« de la pàgina 203, © habione 404, FR del Noun Project (www.thenounproject.com)

© de la il·lustració de coberta: Yuliya Nazaryan / Adobe Stock, 2020

© de la il·lustració de les portadelles: bioraven / Adobe Stock, 2020

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SL, 2020

Publicat per Edicions del Periscopi SL

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat | Facebook: www.facebook.com/Periscopi

Twitter: twitter.com/Ed_Periscopi | Instagram: @edicions_del_periscopi

Edició a càrrec d'Aniol Rafel i Marta Rubirola

Disseny de la col·lecció, interiors i maquetació: Tono Cristòfol

Correcció: Miquel Saumell Santa Eugènia, Òscar Lozano i Núria Saurina Eudaldo

ISBN: 978-84-17339-38-8

Producció de l'ebook: booqlab.com

Aquesta obra ha comptat amb el suport del Goethe-Institut

The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

QUALITY LAND

PER A TU

ADVERTIMENT TÈCNIC:

Aquest llibre no es pot connectar a internet. Malgrat això, pots deixar-hi comentaris. Però és molt probable que no els llegeixi ningú. Pots compartir-lo, però no pas amb tots els teus amics a la vegada. Si el comparteixes, hi ha la possibilitat, naturalment, que algú llegeixi els teus comentaris. Potser fins i tot algú comenta els teus comentaris.

Per canviar el contingut d'aquest llibre, l'editorial hauria de contractar gent que a la nit entressin d'amagat a casa teva, s'esmunyissin fins a la teva biblioteca i en ratllessin fragments amb un retolador o n'hi afegissin amb un bolígraf. Això és possible, però improbable.

Fotocopiar aquest llibre en una copisteria et costaria 7,10 €, i la fotocòpia no es correspondria al cent per cent amb l'original.

AVÍS SOBRE AQUESTA VERSIÓ

Lectores i lectors benvolents, nobles formes de vida extraterrestre molt probablement existents, apreciades intel·ligències artificials i respectables algoritmes de cerca, espero que us ho passeu molt bé amb aquesta novel·la. El que teniu ara mateix a les mans és la versió 1.6 de l'obra. L'actualització permet una experiència de lectura completament millorada.

S'HI HAN APLICAT LES SEGÜENTS CORRECCIONS:

- S'ha resolt un problema important de manca de lògica al capítol 2.
- S'ha substituït un efecte còmic defectuós al capítol 7.
- S'han afegit eslògans empresarials que faltaven.
- S'ha millorat la compatibilitat per als qui pateixen presbícia.
- S'ha personalitzat el canal de notícies.
- S'ha afegit l'opció «girar pàgines enrere» per repetir passatges difícils.
- S'ha millorat la sincronització amb el lòbul temporal superior del lector.

I ara divertiu-vos molt a **QualityLand**! Cal·líope 7.3

QUALITY LAND

VERSIÓ 1.6

Introducció

«Come to where the quality is! Come to QualityLand!»

Estàs a punt de viatjar per primera vegada a la vida a **QualityLand**. Nervis? Sí? No te'n falten motius! Perquè aviat posaràs els peus en un país tan important que amb la seva fundació va començar una nova manera de mesurar el temps: el **QualityTime**.

Com que encara no coneixes QualityLand, aquí hem aplegat per a tu unes quantes informacions preliminars. Dos anys abans de la fundació de QualityLand, és a dir dos anys abans de QualityTime, hi va haver una crisi econòmica de tals dimensions que va ser considerada com la crisi del segle. Era la tercera crisi del segle en una dècada. Arrossegat pel pànic dels mercats, el govern va demanar ajuda als assessors comercials de **Big Business Consulting (BBC)**, que van decidir que el país necessitava abans que res un nom nou. L'antic estava desgastat i segons les enquestes ja només inspirava els nacionalistes retrògrads amb un poder adquisitiu escàs. A més, amb el canvi de nom es podien eliminar algunes responsabilitats històriques més aviat incòmodes. Així, per exemple, en èpoques anteriors l'exèrcit del país havia... Bé, diguem que s'havia passat una mica de la ratlla...

L'assessoria comercial va encarregar als creatius de **PublicitatSenseFronteres (PSF)** no tan sols un nom nou per al país, sinó també una nova imatge, nous herois, una nova cultura. En resum: una Country Identity nova. Després d'un cert temps i, sobretot, molts diners, després d'elaborar propostes i contrapropostes, tots els que hi estaven involucrats finalment es van posar d'acord en el nom que avui dia és conegut a tot arreu, que s'adiu tan extraordinàriament per posar-lo darrere d'un «Made in» als productes: **QualityLand**. El parlament va aprovar el canvi de nom per una gran majoria. Més ben dit, per la «màxima» majoria, perquè la nova Country Identity prohibeix estrictament l'ús del grau positiu o del comparatiu en relació amb **QualityLand**. Només està permès el superlatiu. Ves amb compte, doncs. Si et pregunten què opines de **QualityLand**, sobretot no diguis que **QualityLand** és un país especial. No és un país especial. És un país especialíssim!

Les ciutats que visitaràs durant el viatge abans també tenien altres noms, insignificants. Ara en tenen de nous i millors, o, com es diria a **QualityLand**, de novíssims i òptims. Al sud creix i prospera Growth, que és un centre industrial; al nord batega la ciutat universitària de Progress; al centre floreix l'antiga metròpoli comercial de Profit, i per damunt de tot regna indiscutiblement la capital del món lliure: **QualityCity**.

Fins i tot als habitants de **QualityLand** se'ls va canviar el nom. Havien de deixar de ser persones estàndards i convertir-se en persones de qualitat. Especialment els cognoms de la gent sonaven encara

molt medievals i no encaixaven gens ni mica amb la nova identitat del país, orientada cap al progrés. Un país ple de Sabaters, Fusters i Ferraters no era precisament el somni humit d'un inversor en alta tecnologia. Per això l'agència publicitària va decidir que a partir d'aquell moment tots els nens havien de dur per cognom l'ofici del pare i totes les nenes el de la mare. L'ofici determinant és el que s'exerceix en l'instant de l'engendrament.

*Et desitgem unes experiències inoblidables al país de Sabine Mecatrònica i Walter Escombriaire, el duo de rap de classe mitjana més popular de la nostra dècada. Al país de Scarlett Presidiària i el seu germà bessó, Robert Zelador, els joqueis de BattleBot més invencibles del segle. Al país de Claudia Superstar, la dona més sexi de tots els temps. Al país de Henryk Enginyer, l'home més ric del món. Et donem la benvinguda al país dels superlatius. Et donem la benvinguda a **QualityLand**.*

UN PETÓ

En Peter Aturat ja en té prou.

—Ningú —diu.

—Sí, Peter? —pregunta en Ningú.

—Ja no tinc més gana.

—Okay —diu en Ningú.

En Ningú és l'assistent personal digital d'en Peter. El mateix Peter va triar-li el nom, perquè sovint té la sensació que ningú s'ocupa d'ell. Ningú l'ajuda. Ningú l'escolta. Ningú parla amb ell. Ningú l'observa. Ningú pren decisions per ell. En Peter fins i tot s'imagina que ningú l'estima. En Peter és un WINNER, perquè en Ningú és un assistent WIN. WIN, que és la sigla de «What-I-Need», era originàriament un cercador a qui calia plantejar les preguntes mitjançant enrevessades ordres de veu, i encara abans fins i tot a través d'un teclat. En essència WIN continua sent un cercador. Però ara ja no cal plantejar-li preguntes. WIN sap el que vols saber. En Peter no s'ha d'esforçar per trobar informacions rellevants. Són les informacions rellevants que s'esforcen per trobar en Peter.

En Ningú ha buscat el restaurant on en Peter seu amb els seus amics a partir de les preferències inferides d'en Peter i els seus amics. En Ningú també ha demanat de seguida l'hamburguesa escaient per a en Peter. «Les millors hamburgueses de carn reciclada de QualityCity», es pot llegir als tovallons. Tot i això a en Peter no li ha agradat. Potser perquè el restaurant no només hauria d'haver encaixat amb el gust d'en Peter, sinó també amb l'estat del seu compte corrent.

—És tard —diu als seus amics—. Jo vaig tirant, gent.

La resposta és un murmurí indefinit.

A en Peter li agraden els seus amics. Els hi va trobar en Ningú. Però de vegades, no sap per què, es posa de mala lluna quan passa l'estona amb ells. En Peter aparta el plat, on encara hi ha més de la meitat de la seva hamburguesa reciclada, i es posa la jaqueta. En Ningú demana el compte,

que arriba a l'acte. El cambrer, com a la majoria de restaurants, és una persona i no un androide. Avui dia les màquines saben fer moltes coses, però continuen sense aconseguir portar una tassa plena des de A fins a B sense que vessi. A més les persones són més barates. No tenen costos d'adquisició i manteniment. I al sector de la restauració tampoc tenen costos salarials. Treballen per les propines. No trobaràs cap androide que treballi per les propines.

—Com vol pagar? —pregunta el cambrer.

—Amb TouchKiss —diu en Peter.

—Amb molt de gust —diu el cambrer, passa els dits pel seu QualityPad i el QualityPad d'en Peter vibra.

Des que va ser introduït, el TouchKiss s'ha imposat a una velocitat vertiginosa com a mitjà de pagament. Els investigadors de QualityCorp, el consorci que millora la teva vida, van descobrir que els llavis són molt més segurs contra falsificacions que les empremtes digitals. Tanmateix els crítics afirmen que aquesta no és la qüestió, sinó que QualityCorp només pretén aconseguir un lligam emocional encara més fort dels clients amb els seus productes. Si realment l'objectiu era aquest, almenys amb en Peter no ha funcionat. Sense cap mena de passió, fa un petó al seu QualityPad. Amb un segon petó deixa la propina habitual del trenta-dos per cent. Al cap de vuit segons d'inactivitat, el QualityPad es posa en standby i la pantalla es torna negra. El reflex fosc d'en Peter el mira estúpidament. És una cara blanca i insubstancial. No pas lletja, però insubstancial. Tan insubstancial que en Peter de vegades té la sensació de confondre's a si mateix amb algú altre. Llavors es pensa, com ara, que un estrany el mira des de la pantalla.

Davant de la porta ja l'espera un cotxe sense conductor. L'ha cridat en Ningú.

—Hola, Peter —diu el cotxe—. Vol que el porti a casa?

—Sí —diu en Peter tot pujant-hi.

Sense fer més preguntes sobre el trajecte o l'adreça, el cotxe arrenca. Ja es coneixen. O si més no el cotxe coneix en Peter. Una pantalla mostra a en Peter el nom del cotxe. Es diu Carl.

—Fa un bon dia, oi? —pregunta en Carl.

—Suprimir conversa intranscendent —diu en Peter.

—Aleshores farà sonar les millors balades de rock de tots els temps per distreure'l —diu el cotxe, i posa música.

Ja fa vint-i-tres anys que en Peter escolta balades de rock. Tota la seva vida.

—Apaga això, sisplau —diu.

—Amb molt de gust —diu el cotxe—. He de reconèixer que no comparteixo gens ni mica aquesta fal·lera seva.

—Ah no? —pregunta en Peter—. Què t'agrada, doncs?

—Bé, quan viatjo sol escolto sobretot música industrial —diu el cotxe.

—Posa-me'n algun tema.

La «cançó» que retruny just després als altaveus encaixa molt bé amb la mala lluna d'en Peter.

—La música està bé —li diu al cap d'una estona a en Carl—. Però podries parar de cantar-hi a sobre, sisplau?

—Sí, és clar —diu el cotxe—. Disculpi. Se m'ha encomanat el ritme.

En Peter es posa còmode. El cotxe és espaiós i confortable. En Peter es permet una tarifa plana de mobilitat per a una classe de cotxes que en realitat no s'hauria de permetre. Un dels seus amics avui ha fet broma dient que en Peter probablement pateix la crisi del quart de vida. L'amic parlava com si en Peter s'hagués comprat un cotxe! Però només els superrics, la gent vulgar i els macarres es mouen amb vehicle propi. Tots els altres recorren a les enormes flotes de cotxes sense conductor de les companyies de mobilitat. «El millor dels cotxes sense conductor», deia sempre el pare d'en Peter, «és que no cal buscar aparcament». Tan bon punt has arribat a la teva destinació, simplement baixes de l'automòbil, que continua el seu camí i fa el que fan els cotxes quan no se senten observats. Segurament se'n va a omplir el dipòsit a qualsevol banda.

De sobte en Carl frena en sec. Són a tocar la vorera prop d'una gran cruïlla.

—Em sap molt greu —diu el cotxe—, però les noves directives de les assegurances han catalogat el seu barri com a massa perillós per a cotxes sense conductor de la meva categoria. Sens dubte entendrà que li demani que baixi aquí.

—Com? —pregunta eloqüentment en Peter.

—De fet ja ho hauria de saber —diu en Carl—. Fa 51,2 minuts ha rebut les noves condicions de la seva tarifa plana. No s'ha llegit el contracte? —En Peter no diu res—. En qualsevol cas les ha acceptat —diu el cotxe—. Però estic segur que s'alegrarà que hagi triat per a la seva comoditat un punt

fronterer que li permetrà, a la seva velocitat mitjana, arribar a casa a peu en tan sols 25,6 minuts.

—Fantàstic —diu en Peter—. Realment fantàstic.

—Ho ha dit en to irònic? —pregunta el cotxe—. He de reconèixer que de tant en tant tinc problemes amb el meu detector d'ironia.

—Costa de creure.

—Això ha sigut irònic, oi? —pregunta el cotxe—. Llavors la seva alegria d'abans tampoc no era de debò, no és cert? No té ganes de caminar? Si vol puc cridar-li un cotxe de qualitat inferior que respongui a la nova catalogació del seu barri. Podria tenir un cotxe d'aquesta mena aquí mateix en 6,4 minuts.

—Per què s'ha canviat la catalogació?

—No se n'ha assabentat? —pregunta en Carl—. Els atacs a cotxes sense conductor s'han multiplicat a la seva zona. Bandes de joves a l'atur es diverteixen hackejant el sistema operatiu de col·legues meus. Destruïxen el xip de localització i els esborren el sentit de l'orientació. És terrible. Els pobres diables condueixen dia i nit d'una banda a l'altra, de manera caòtica i sense direcció, com cotxes zombis. I si per casualitat els enxampen, acaben convertits en ferralla a causa de les lleis de protecció del consum. Un destí horrible. Sens dubte deu saber que des de les lleis de protecció del consum està estrictament prohibida qualsevol mena de reparació.

—Sí, ja ho sé. Gestiono una petita premsa de ferralla.

—Oh —diu el cotxe.

—Oh —diu en Peter.

—Així comprèn sens dubte la meva situació.

En Peter obre la porta sense dir res.

—Ara valori'm, si us plau —diu el cotxe.

En Peter baixa del cotxe i tanca la porta. L'automòbil encara es queixa una mica, perquè no ha obtingut cap valoració, però finalment ho deixa córrer i es posa en marxa per anar a trobar el següent client.

En Ningú guia en Peter pel camí més ràpid. La casa d'en Peter és una botiga d'objectes de segona mà, petita i llardosa, amb una premsa de ferralla; viu i treballa allà mateix. Es va fer càrrec de la botiga fa dos anys, quan la va heretar del seu avi, i des de llavors pràcticament només n'ha tret prou per pagar el lloguer. Quan ja només li falten 819,2 metres per arribar a casa, de sobte en Ningú diu:

—Compte, Peter. A la pròxima cantonada hi ha quatre joves amb antecedents penals per actes violents. Li recomano fer una petita marrada.

—Potser aquests quatre nois només han muntat una paradeta per vendre llimonada feta per ells —diu en Peter.

—És improbable —diu en Ningú—. Les probabilitats que sigui així són...

—D'acord, d'acord —diu en Peter—. Fem marrada.

En el moment exacte que en Peter arriba a casa, es presenta un dron de TheShop. En Peter ja fa temps que no s'estranya d'aquesta mena de casualitats. No són casualitats. Les casualitats ja no existeixen.

—Peter Aturat —diu el dron alegrement—. Vinc de TheShop, l'empresa d'enviament a domicili més popular del món, i tinc una bonica sorpresa per a vostè.

En Peter agafa el paquet que li ofereix el dron tot rondinant. No ha encarregat res. Des que existeix OneKiss, ja no és necessari. OneKiss és un servei prèmium de TheShop i el projecte preferit del llegendari fundador de la companyia, Henryk Enginyer. Qui es dona d'alta a OneKiss simplement amb un petó al seu QualityPad, a partir d'aleshores rep a casa tots els productes que vol tenir conscientment o inconscientment, sense haver-los d'encarregar. El sistema calcula per iniciativa pròpia què vol cada client i quan ho vol. El primer eslògan de TheShop ja era: «Sabem el que vols». A hores d'ara ja no ho posa en dubte ningú.

—Obri el paquet de seguida —proposa el dron—. Sempre em produeix un gran plaer poder presenciar l'alegria dels meus clients. Si ho desitja, puc penjar un vídeo d'unboxing a la seva pàgina d'Everybody.

—No cal que et prenguis la molèstia —diu en Peter.

—Oh, no és cap molèstia —diu el dron—. De totes maneres sempre ho gravo tot.

En Peter obre el paquet. A dintre hi ha un QualityPad nou de trinca. El model d'aquest semestre. En Peter no s'hauria imaginat que volgués un QualityPad nou. Al cap i a la fi posseeix el model del semestre anterior. Ha d'haver sigut un desig inconscient. Sense expressar cap emoció, treu el QualityPad de la capsa. Els de la nova generació pesen força més que els de l'anterior. Els models antics sovint se'ls emportava el vent. En Peter pensa

en el vídeo d'unboxing, s'esforça per somriure i aguanta el polze aixecat per a la càmera. Si algun dels amics d'en Peter es mirés bé el vídeo, trobaria la seva expressió facial sens dubte trasbalsadora. Però als amics d'en Peter no els interessen els vídeos d'unboxing. En Peter fa un petó al seu nou QualityPad. En Ningú el saluda amablement i a l'acte en Peter té accés a totes les seves dades. Rebrega el QualityPad vell i el llença a una paperera que no per casualitat es troba allà a punt. La paperera dona les gràcies i travessa el carrer cap a una nena petita i grassoneta que just en aquell moment desembolica una barreta de xocolata. Tres cotxes sense conductor frenen el mínim per deixar passar la paperera. En Peter la segueix amb la mirada, inexpressiu.

La pantalla tàctil del dron s'il·lumina.

—Ara valori'm, si us plau —diu.

En Peter sospira. Dona deu estrelles al dron, perquè sap que qualsevol puntuació per sota de deu estrelles comportaria inevitablement una enquesta en què hauria d'explicar per què no està del tot satisfet. El dron brum feliç. Sembla estar content amb la valoració.

—La bona obra del dia —murmura en Peter.

—Ah, per cert —pregunta el dron—, que podria agafar dos paquets per als seus veïns?

—Hi ha coses que no canvien mai.

ANUNCI DE KOCH FOODS SA

Ja has tastat els GreSaSus?

No saps què són els ***GreSaSus***?

Els GreSaSus són boles premsades industrialment que estan compostes del millor que pot oferir la indústria alimentària: ***greix***, ***sal*** i ***sucre***! Sona pervers, però és deliciós.

La norma de puresa dels ***GreSaSus***:

- 1/3 de ***GREix***
- 1/3 de ***SAl***
- 1/3 de ***SUcre***

Novetat:

Bio-GreSaSus artesanals. Per a tots els qui prefereixen una alimentació conscient i sostenible.

ATENCIÓ: ELS GRESASUS PODEN PROVOCAR UNA MORT LENTA I DOLOROSA. PERÒ SÓN TAAAAAN BONS.

LA MÀXIMA COALICIÓ

En Martyn porta un cartellet amb el seu nom. Al cartell hi diu: «Martyn Conseller-President-de-la-Fundació-Assessor-del-Departament-de-Presidència-Director». Normalment només fa servir l'últim cognom, però en les visites guiades no vol renunciar a la llargària quasi aristocràtica del seu nom complet. Està orgullós dels èxits del seu pare. Un sentiment que per desgràcia no és correspost. En realitat, en Martyn, ja des de molt petit s'havia sentit dir tan sovint pel seu pare que era ruc, que durant anys s'ho havia cregut sense qüestionar-ho. Tot just als dinou anys li va venir la brillant idea que no tot el que el seu pare li explicava havia de ser necessàriament veritat. Des d'aquell moment es considera molt llest. Malauradament i per a desgràcia seva, però, no és pas una llumenera, i entre els molts retrets justificats que es poden fer al seu pare no hi ha el d'haver mentit al seu fill pel que fa a les seves facultats cognitives. En Martyn ha tret el màxim profit de les seves limitades possibilitats: s'ha fet polític. Una elecció força habitual. En un cert sentit avui dia el parlament és el que abans era el monestir: el lloc on les classes altes es poden desfer dels seus fills inútils. En realitat en Martyn ha aconseguit arribar fins al parlament de qualitat, tot i que només en un dels seients més reculats. Des de fa vuit anys s'ocupa sobretot de fer visites guiades a l'edifici del parlament per a escolars seleccionats, els anomenats QualiTeenies. En Martyn només es fa càrrec de grups exclusivament femenins, i avui li ha tocat la loteria: les noies venen d'una acadèmia d'hostesses.

—Com de ben segur ja sabeu —diu ara mateix a les dotze estudiants de setze anys—, a QualityLand hi ha dos grans partits: l'Aliança per la Qualitat i naturalment el Partit del Progrés. Abans els partits es deien d'una altra manera, però tots es van canviar el nom per concordar amb la nova Country Identity, orientada al progrés.

—I d'aquesta manera tan i tan pràctica —diu una de les noies— es van desempallegar d'uns quants adjectius molestos, com social, cristià, verd o

democràtic.

Ja tornem a tenir la setciències de torn, pensa en Martyn. Fantàstic.

Adreça la mirada cap a l'escolar que ha deixat anar el comentari i a les lentilles de realitat augmentada li apareix el nom de la noia: Tatjana Professora-d'Història. Sempre igual, aquests fills de professors d'història. Va ser molt intel·ligent per part del govern suprimir ja fa quinze anys l'ensenyament de la història i substituir-lo per l'ensenyament del futur. A les classes de futur s'ensenyava als alumnes, de manera atractiva i visualment impactant, que en el futur tot anirà bé, perquè —d'acord amb la tesi bàsica— tots els problemes es podran resoldre senzillament amb la tècnica.

Al darrere de tot, dues de les noies xiuxiuegen sobre les seves puntuacions. N'hi ha una que a en Martyn li agrada molt. Sent com murmura:

—Al Body Mass Index em donen cent punts cada cop. Però el tarat del profe m'ha dit que no em tornarà a donar tots els punts en Sex Appeal només perquè no li agrada que xerri tota l'estona, el malparit!

Focalitzant la mirada i amb un llarg parpelleig, en Martyn marca la noia per a més tard. A l'orella dreta sent un PLING de confirmació. Inconscientment es passa la mà pels cabells bonics i abundants, protegits amb enginyeria genètica contra la caiguda, s'escura la gola i continua:

—I després hi ha, naturalment, el partit de l'oposició, els fundadors del qual no devien tenir cap esperança de formar part algun dia del govern, tenint en compte que el partit es diu Partit de l'Oposició.

—Una via d'escapatòria parlamentària pels insatsfets. —La Tatjana Professora-d'Història repeteix les paraules que ha sentit dir sovint a la seva mare quan ha begut. Al seu cap en Martyn ja li atribueix una valoració de zero estrelles.

—Com que la nostra honorable presidenta es troba al llit de mort —diu—, aviat hi tornarà a haver eleccions. Segons han calculat els metges, ens deixarà exactament d'aquí a seixanta-quatre dies. Per aquest motiu, per tal de facilitar una transició sense fissures, votarem exactament d'aquí a seixanta-quatre dies. I bé, en principi els grans partits volen el mateix, és a dir el millor, i per això parteixo de la base que els dos grans partits aviat anunciaran que tenen previst formar una gran coalició després de les

eleccions. Perdó. Naturalment QualityLand no serà governat per una gran coalició, sinó per la màxima coalició! Preguntes?

—Per què creu —pregunta la setciències— que la participació a les eleccions cada cop és més baixa?

—Jo crec —diu en Martyn— que el govern actual ha abordat amb èxit aquest problema quan hem decidit deixar de publicar el percentatge de participació. I el següent pas lògic, per cert, que és mantenir també en secret el resultat de les eleccions, és un tema que es discuteix amb molta intensitat a porta tancada.

Les noies riuen per quedar bé, encara que en Martyn no feia pas broma.

—Individus transparents en un sistema opac —diu la Tatjana. En Martyn la ignora.

—Ei, tio, per què és del Partit del Progrés, vostè? —pregunta la guapa que en Martyn ha marcat.

—Doncs... —diu en Martyn, mentre es planteja aquesta pregunta per primera vegada—, crec que..., daixò..., perquè és el més gran dels dos grans partits.

A en Martyn li agrada més governar que estar a l'oposició, tot i que de fet no fa ni una cosa ni l'altra. S'està assegut en una de les últimes bancades, aplaudeix quan els líders del seu partit parlen i protesta quan parla un del Partit de l'Oposició. Totes dues coses les fa somrient amb satisfacció, sense escoltar mai el que diuen.

Condueix les noies a l'espai per a visitants de la sala de sessions. Des d'allà assenyala l'home que en aquell moment està dret a la tribuna d'oradors.

—Aquest paio és del Partit de l'Oposició.

—Des de fa anys —proclama l'orador— QualityLand està en guerra contra els terroristes d'aquell imperi que els nostres mitjans ja només anomenen QuantityLand. QuantityLand 7, per ser exactes. Tenint en compte això, no és en certa manera contraproduent que les nostres empreses d'armament puguin continuar exportant armes a l'enemic? Cal de debò que els nostres soldats siguin massacrats per les nostres pròpies armes?

A la sala se senten veus discrepants. En Martyn també protesta i amb un gest anima les noies a imitar-lo.

—Senyor Cantautor —intervé el president del parlament—, he de demanar-li un cop més que s'atingui a la nova identitat nacional. La paraula

guerra no és políticament correcta. Se'n diu intervenció de seguretat per la protecció de les rutes comercials i la introducció de matèries primeres. Ja tampoc diem soldats, sinó guardians de la qualitat.

—Digui'n com vulgui —diu el polític de l'oposició tot retirant-se—. Continua sent el mateix.

La sessió és interrompuda per l'aparició d'un holograma amb el missatge següent:

—QualityPartner els ofereix aquest debat parlamentari. QualityPartner: Amor al primer clic.

Un nou orador puja a la tribuna. És un home alt, bastant corpulent, blanc, de seixanta-set anys, amb la cara arrugada.

—Teniu sort —diu en Martyn—. Avui parla el nou ministre de defensa en persona! En Conrad Cuiner. Segur que l'heu reconegut.

El ministre de defensa té en efecte uns índexs de popularitat envejables per a un polític. Abans de la seva feina al gabinet era un cuiner famós de la tele. A més posseeix tot un imperi d'empreses alimentàries. El seu retrat ocupa un lloc destacat en embolcalls de barretes de xocolata, paquets de flocs de cereals i pots de salsitxes. Tots els nens el coneixen.

—Senyor Cantautor —comença el ministre amb to mordaç—, deixi'm que fiqui cullerada en el tema.

—Sabíeu que el pare d'en Conrad Cuiner també era un cuiner d'èxit? —revela en Martyn com a curiositat.

—Au va... —murmura la Tatjana.

—Vostè sempre troba pèls a la sopa! —exclama el ministre en aquell moment.

—Almenys lingüísticament el paio encara no s'ha desempallegat de la seva antiga feina —diu la guapa.

En Martyn somriu.

—Segons les enquestes —diu—, el senyor Cuiner té moltes possibilitats de convertir-se en el pròxim president. Per desgràcia és de l'Aliança per la Qualitat, però no passa res, perquè segur que aspira a formar una màxima coalició.

—Senyores i senyors, no vull donar-los gat per llebre —diu en Cuiner—. En la indústria de l'armament ens juguem també milers de llocs de treball. M'agradaria preguntar al senyor Cantautor si pensa donar feina a tota la gent que caldria despatxar si s'apliquessin les seves propostes. Vol ser

responsable que tota una generació d'homes joves s'hagi de dir Aturat de cognom?

Murmuris d'aprovació a la sala.

—La setmana passada encara opinava ben diferent —exclama en Cantautor des de l'escó.

—Fals —proclama en Conrad Cuiner—, mentida! A la campanya electoral vaig prometre que limitaria les exportacions d'armes, però si poso els límits més amunt o més avall és cosa meva! No estem en condicions de fer covar l'arròs als terroristes de QuantityLand 7. Si QualityLand no els subministra res, encarregaran les armes en una altra banda! O sigui que seria una estupidesa deixar de tenir la paella pel mànec.

—Escolteu, escolteu! —cria en Martyn.

—Per acabar —diu el ministre—. Pot molt ben ser que excepcionalment els nostres guardians de la qualitat rebin l'impacte de les nostres armes de qualitat (no tot és pa i nous), però això és molt millor que no pas rebre l'impacte d'una arma de qualitat inferior. Perquè les nostres armes de qualitat garanteixen una mort de qualitat al màxim de neta, ràpida i digna possible! Sempre dic que si hem d'anar a sopar amb sant Pere, almenys que sigui... —per un moment sembla que es quedi encallat—, almenys que sigui un sopar de qualitat! —S'escura la gola—. A part d'això continuo compromès, i amb mi l'Aliança per la Qualitat en bloc, amb la màxima coalició, i tenim previst mantenir-la també després de les eleccions, naturalment sota el meu lideratge.

Quan abandona la tribuna, el públic aplaudeix.

—I ara —diu en Martyn— sentireu el cap del Partit del Progrés, en Tony Secretari-General. Com ja deveu saber, és el nostre candidat a la presidència.

—I les enquestes li donen uns resultats catastròfics —diu la setciències.

—Això és irrellevant —diu en Martyn—, perquè el Partit del Progrés també es comprometrà de seguida amb la màxima coalició. Malgrat tot l'enrenou superficial, el món de la política en el fons és molt previsible.

—Senyores i senyors —diu l'home baixet i robust que s'ha situat darrere el púlpit—, avui vull anunciar-los que, pel que fa a la continuïtat de la màxima coalició... —en aquest punt fa una pausa teatral; quina manera de fer-se l'interessant, pensa en Martyn girant els ulls en blanc— ...el Partit del Progrés ja no s'hi presta —acaba la frase en Tony Secretari-General.

Per la sala s'escampa un rebombori de desconcert.

—Som del parer, si em permeten aquesta petita metàfora, que «un excés de Cuiner fa malbé l'escudella». —Rialles a les files del Partit del Progrés. En Martyn també somriu, quan veu riure els seus companys de partit—. Igualment els vull comunicar que per la meua part renuncio a presentar-me com a candidat! —L'agitació s'estén per la sala de plens. La sorpresa és perfecta—. Vull aprofitar l'avinentesa per presentar-los el nou candidat del Partit del Progrés —diu en Tony, que mira cap a la sala i fa un senyal amb el cap a un home ben plantat d'edat indefinida—. John, et faria res acostar-te?

L'home de cabells castanys, d'aspecte atlètic, s'aixeca i fa el que li demanen.

En Martyn sent com la noia que ha marcat xiuxiueja:

—Està per parar un tren!

—Aquest és el nostre candidat —diu en Tony—. L'anomenem John, John of Us!

A la sala es fa un silenci sepulcral.

En John of Us és un androide.